

שירושלים תהיה מלאה - צור קרשעה תהיה חרבה.
פחה ואמר, (בראשית כד) ותאמר אל העבד מי האיש הלווה ההליך בשדה ל夸ראתנו ויאמר העבד וגוז. מה כתוב למלعلا ? ותשא רבקה את עיניך ותראו את יצחק ותפלל מעל הגמל. מודיע העדר ? לכתב את הפסוק הנה בתורה ? ועוד, וכי משום שראתה את יפיו של יצחק (מה השטם) נשמטה מן הגמל ?

אלא, פסוק זה הוא סוד. בא ראה, ותראו את יצחק. בגין דעה שהוא יצחק? אלא ונראה את יצחק, ראתה בזונה שעלה מה שלא ידעך (בא וראה, בשעה שהגיעה רבקה אל יצחק, שעת תפלה המנחה היהת, ובאותו זמן מתעורר דין בעולם), וראתה אותו ברגעarin קששה, וראתה שהרוי סיום קרונע קששה הוא גמל למטה, וזהו סוד הפנות. ומשום לכך נרכנה והשميיתה עצמה מאותו הגמל. שהרי כשבסתכל רдин קששה, אותו גמל מתחזק. ומשום לכך השמייתה את עצמה ממנה (סדר של הפעון). ואחר רדין קששה היה התעורר, אותו גמל החזוק, ומשום לכך הרבייה והشمיטה עצמה.

מאותו גמל ולא ישבה שם. בא וראה, הגמל הנה הינו סוד הכתוב (משלית) וגמלו ישלם לו. זהו גמלו אותם הרשעים, שפחות ישעה (ישעה) אויל לרשות רע כי גמול ידיו יעשה לו. וזהו הגמל שעומד לא כל הנפל ולחשיד הנפל, וזהו שמן תmid בוגר (להרג נ"א להבילה) בני האדם. ומשום לכך, מי שרואה בחולמו גמל, הראו לו מות שנגורע עלייו ונצל מפניהם.

בא וראה, צד הטעמה הנה נקרה כך - שברים מות לבל העולם, וזה היה שהסתה את אנשים ואת אשתו, והואו שרכב עלייו הוא סמא"ל, והוא בא להטעות את הקulosם וגרם מות לכל, ומשום לכך בא

קמיה. ועל דא תנין, כל זמנא דירישלם תהיה מלאה, צור חיבא יהא חרבה. פחה ואמר, (בראשית כד) ותאמר אל העבד מי האיש הלווה בשדה ל夸ראתינו וייאמר העבד וגוז. מה כתיב לעילא, ותשא רבקה את עיניך ותראו את יצחק ותפלל מעל הגמל. האי קרא אמאי אצטיריך למכתב באורייתא. ותור, וכי בגין דחמתה שפירוי ד יצחק (פאי טעם) אתרפינט מגמלא.

אלא, האי קרא רוזא איהו. פא חזי, (ונראה את יצחק מנא ירעת דארחו יצחק, אלא ותראו את יצחק חטא במחיה שעפה מה רלא ורעה) (ס"א פא חי בשעתה רשתת רבקה לבי דצפק, שעטה דצלותא רמנחה חות, ובמחיה ומנא דינא אתער בעלהא), וחמתה ליה ברוגזא דדינא קשיא, וחמתה דהא סיום דרוגזא קשיא איהו גמל למתא, ודא איהו רוזא דמותא, ובגין לכך אתרפינט ואשמיית גרמיה מההוא גמל. דהא כד אסתפל דינא קשיא, ההוא גמל אתקוף. ובגין לכך אשמיית גרמיה מיגיה, (ס"א רוזא דמותא וכבר הא דינא קשיא אתער ההוא גמל אתקוף ובגין לכך אתרפנות ואשמיית גרמיה מההוא גמל) ולא יתבנת תמן.

פא חזי, האי גמל, הינו רוזא דכתיב, (משלית) וגמלו ישלם לו, דא גמל דאיןון חיביא, דכתיב, (ישעה) אויל לרשות רע כי גמול ידיו יעשה לו. והאי איהו גמל, דקיימא לאכלה כלא, ולשיצאה כלא. והאי איהו זמין תדר לקבבל (נ"א לקטלא נ"א לחבלא) בני נשא. ובגין לכך האי מאן דחמי בחלמיה גמל, אחמיו ליה מותא דהאגזרת עליה, ואשטייב מיגיה.

פא חזי, האי סטרא דמסאבא אקי הבי, דגרים מיתא לכל עלמא, והאי הרה דאסטי לאדם ולאתתיה, וההוא דרכיב עליה איהו סמא"ל, ואיהו אתה למטעי עלמא,

ושולט על הכל. אדם הוא שהמשיך אותו אליו, ובין שהמשיך אותו אליו, אז הוא נמשך אחוריים עד שהסתה אותם. ומשום לכך אמר שלמה, משלה) ואל תקרב אל פתח ביתה. שבל מי שמתקרב לביתה, אז היא יוצאה ונקשרת ונמשכת אחורי. ועל זה רבקה, בראשיתה שתהיה לו לדפק בצד כדי קשחה, בין שראתה את יצחק בסוד כדי קשחה וראתה שמאחורי צד יוצא דין אחר פקיף מזחת הזhab, בראשיתה את זה, מיד - ותפל מעל הגמל, כדי להתרפות מן הדיין מאותה זמה. פתוב יעשה קוול ה' משלם גמול לאיביו, מאותה זמה.

בא וראה, שעשו ישראל אותו מעשה וגרמו זאת אותו החטא, מה הטעם עגל ולא צד אחר? ואם תאמרו שהם בחורו עגל - לא כך! אלא הם אמרו, (שמחתם) קום עשה לנו אלהים אשר יילכו לפנינו, ורצונו של אהרן היה לעכבר אותם.

אליא וראי המעשה נעשה פראי, שהרי מצד הזhab יוציא פסלה כשבגרר הזhab, ומשם מתחפשיטים כל אותם צדדי השמאלי, שהם התוכו של אותה פסלה של הזhab, ונפרדים לכמה צדדים. וכל אותם שיש להם מראה אדם, גון של זhab עומד בחרום, כשההشم בתפקידו, משומם שתפקיד המשמש מראה זhab, ומולד אותו הארץ. ואוטו שמקונה באותו התקף של המשם, המראה שלו בעגל, ונקרה (תהלים צ) קטב ישוד אהרים, וזה יוצא מותו עגל התוקף האלים של הזhab, וכל אלה באים מאותו הצד האלים, ריהם הטעמה,

וגרם מותא לכלא. ובгинז בך אתה ושליט על כלא. אדם והוא אמשיך ליה לגביה, ובין הדאיו אמשיך ליה לגביה, כדי אין אליו אמשיך אל פתח ביתה, דכל שלמה, (משל ח) ואל תקרב אל פתח ביתה, מאן דאתקריב לביתה, כדי אני נפקת מתקשרות ואתמשכת אבתראית.

ועל דא רבקה, כדי חמאת דהוה ליה לאתדקא בסטרא דינא קשייא. בין חמאת ליה ליצחק ברזא דינא קשייא, וחמת דמלהו סטרא נפק דינא אחרא פקיפה, מזוהמא דדהבא, כדי חמאת האי, מיד ותפול מעל הגמל, בגין לאטרפויי מן דינא מההוא זומא. כתיב (ישעה ט) קוול יי' משלים גמול לאיביו, מההוא זומא.

הא חי (דף רלו ע"ב) כדי עבדו ישראל ההוא עובדא, וגרמו לההוא חובה, מאי טעמא עגל, ולא סטרא אחרא. ואי תימא, דאיןון בריריו עגלא, לאו הבי. אלא איבון אמרו, (שםoth לי) קום עשה לנו אלהים אשר יילכו לפנינו, ואהרן רועיתיה הוה לאעכבה לוין.

אליא ודי עבידתא אתעבד בדקא חי, דהא מפטרא דדהבא, נפקא סוספיטה, כדי אתבריר דהבא, ומתפנן מתפשטי כל אינון סטרוי שמאלא, דאיןון התוקא דההוא סוספיטה דדהבא, ומתפרקשאן לכמה סטרין. וכל אינון דאית לוין חייו סומקא, גוון דדהבא קיימא בטורי, כדי שםשא בתוקפה, בגין דתויקפה אחזוי דהבא, ואולד ליה בארא. וזהו דמאנא בההוא חוקפה דשםשא, חייו דיליה בעגלא, ואקרי (תהלים צ) קטב ישוד אהרים, ודי נפקא מגו עגלא התוקא סומקא דדהבא, וכל הני אתיין מההוא סטרא סומקא, ריהם